

ЛН

ЛЮБОДОЛІЄ

ИЛИ

ПОВОВМѢОМЧНО

ОПИСАНІЄ.

ТОМ. 2.

ІУНІЙ 1846.

ЧИСЛО 18.

Испытайте писаніа, въ нихже бо обращете
жизотъ вѣчный, и сокровище неизчерпаемое.

ОМІРНА.

Въ Печатницѣ Я. Даміанова.

1846.

1864-1865

1866-1867

1868-1869

1870-1871

1872-1873

ЛЮБОВІС

ИЛИ

ПОВСЕМІСЛЧНО ЄПИСКАПІС

ІЮНІИ, 1846.]

[ЧИТЛО 18

ІЮЗРЯТОВО ЄОВІТОВАНІС.

(Єлїдованіс отъ 68 стран.)

Подобни и равнобрани поймай че є укорно: неприатели твои и противници да повїждавашь соє злотворенїа и соє заплашванїа, а прїатели си да покоравашь соє благотворенїа и єа благонадежни євїшанїа. Соє радєсть да прїимашь оньа прїатели кои не самь че се печалатъ и скорбатъ за твои нещастїа, но и оньа кои не са зависливи на твои благополїчїа; зашто мнозина скорбатє заедни соє свои нещастни прїатели, а като са благощастни, завиждатъ имъ. Помни твои прїатели като ка на далечїи и вспоминавай ги предъ оньа що са при тебе, за да се покажешъ и пвишъ че не презирашъ и тьа когато не са при тебе, споредъ облакласи предпочитай да си благолюбивъ и благочиненъ, а не накиченъ. Свойство благолюбиво и благочинно є онока кое є великолїпно, а свойство накичено є онока вь кое са євкновени жени и дїтїи. Євчїай да придєввашъ иманїа добри не превосходни и чрезмїрни, но средствени приєвтенїа и праведни. Презирай и не предпочитай оньа кои се старатъ чрезмїрни и преизлишни за когатство, а да го употрекатъ полезни и докре не можатъ; зашто такїа чєловїцїи страдатъ така, каквото оньї, кой придєвє конь добрь, а да го фзди не знає и не може. старайсе да преправашъ твое когатство вь злато и сребро и во владїнїа (иманїа, мїлаковє); а злато и сребро приєвствєва во оньа кои знаатъ да го придєвватъ, така и владїнїа во оньа кои можатъ да ги полїчєватъ и приєвствєватъ. Почитай євєшєвенна євєшєвенностъ, сир. имай твое

иманїє вь чєсть за дєвє нещя: за да можешъ сирѣчь да посреснешъ и уєвїтокъ (зараръ) голємъ, и да помогнешъ на прїатєла вїрниго като є вь нещастїє; а колькѣто споредъ дївгїи животъ, євчїай го не преизлишни и чрезмїрни, но средствени и не до толькѣ многѣ. Кїди доволєнъ и благодарєнъ за онока що имашъ, но имай попечєнїє за онока що є по докре и полезно. Не укоравай никого за нещастїє мѣ; зашто щастїє є євчїо и непєстоанно, а єтїина є невидима и незнаєма. На докре и благораздїмнїи да правишъ добро; зашто є вєсьма добро сокровицє (иманї) оньа милєсть и добрина коа правишъ на єдного благораздїмнаго мѣжа. Яко правишъ євчє добро на злы и зломьслєнницїи, подобни и така щє пострадашъ, каквото онїа що хранатъ чїжди кѣчєта (пєв); зашто онї латъ така и оньа що имъ даватъ хлѣбъ, каквото и оньа що имъ не даватъ; подобни и зли чєловїцїи озлобаватъ така оньа що ги польїчєватъ, каквото оньа що ги поврєждаватъ. Нєнавїждай оньа що са ласкатєли (далкадкїи) така, каквото оньа що са прєлєстницїи; зашто и ласкатєль и прєлєстникъ поврєждаватъ чєловїка като имъ се уєвїри и има ги вь почєсть. Яко прїимашъ єв радєсть и благодарєнїє оньа прїатели кои склєндєватъ на твое неєравильно дїло и не те євличаватъ, нещєшъ да имашъ на животаси такїа кои да ти завиждатъ за докре, сир. като нємашъ нѣкое добро нємашъ и зависницїи. Ставай (да кїдєшъ) разговєрчивъ и дїмливъ на оньа кои прихєждатъ при тебе, а не гордєливъ и прєзритєль. Зашто прєзритєлна надїтєсть євдємъ онїа що са євдїги можатъ да прєтѣрпатъ; а дїмливїи способъ євї єв благодарєнїє тѣрпатъ. И

разговорчивъ и привѣтливъ ще да си, ако не си многъ спорливъ (иначѣ), нито недгоденъ, нито со съ сички да се пречкашъ и карашъ, нито да се противишъ опорнѣ на оныя кои сасе разгнѣвали и многъ разлютили, нито тогава когато сасе разгнѣвали неправеднѣ и напразнѣ; но като сасе тѣхъ разгнѣвали ты да пречрпашъ и да молчишъ, а като се укротатъ и смирятъ тогава да ги обличавашъ и рѣжишъ защото сенапразнѣ гнѣватъ; нито да склонѣвашъ на присмѣшки, нито да се радѣвашъ за сѣшны присмѣшки; (защото онова нещѣ що става безъ своеси время секаде е скорбно;) нито невагодарнѣ да правишъ благоуореніа, кое страдатъ сиръ таковъ обшай и матъ мнозина, кои отистина праватъ добро, но съ намраженно лице слѣдѣватъ и свои пріатели пользѣватъ; нито да обшашъ да ставашъ причина за нещѣ, зашто е тагостно; нито да обшашъ да ставашъ препатствіе, защото е раздражительно. Твѣрде добрѣ да се чѣвашъ во онѣхъ секиранѣта що ставатъ за шденѣ и піенѣ; а ако да ти са слѣчи такова нещѣ, догдѣто не си сеопилъ махнисе отъ тамъ: защото когато се умъ отъ вино поквари и смѣти, страда така, каквото колеснични конѣ когато изгѣватъ колесницегонителя (талигація.) Защото и они не знаатъ какво тѣрчатъ на самъ на тамъ, като нема кой да ги управлява, и дѣша челоуѣческа многъ прегрѣшала, като е умъ покваренъ и залисанъ. Безсмертна смѣшлавай за да си щедръ и милостивъ, а смертна за да придобывашъ иманѣта средственнѣ. Знай че ученіе е толькѣва по големо добро отъ нечненіе, колькѣто дрѣги злыни зси придобыватъ со съ гракежы и неправды а то само (нечненіе) повреди и оныя кои и праведно иманѣ иматъ; защото многъ пѣти оногова, кого со съ дѣшны оскорвихъ, него вѣщественнѣ и дѣйствительнѣ озловиха. Оныя, кои сакашъ да правишъ да ти са пріатели, повори нѣкое добро за тѣхъ предъ оныя кои ще имъ кажатъ; защото корень на пріательство е похвала, а на вражда клевета и рѣга. Като се совѣтѣвашъ за онѣхъ нещѣ що ще станатъ сѣтне за примѣръ представлавай онѣхъ нещѣ що са станали напращъ; защото онова що се не вижда разѣждавасе твѣрде добре и познава отъ онова що се вижда. Совѣтѣвайсе когнѣ и негѣрзѣ, а свѣршувай скорѣ онова що опредѣлишъ да

правишъ. Знай че най предпощенно нещѣ не е дрѣго така каккото благополучіе, отъ Бога, а отъ насъ не стана дрѣго по предпощенно така, каккото властосвѣтїе и добро наставленіе. За онѣхъ нещѣ за кои ако те е грамъ да се обавѣвашъ, а сакашъ на некого отъ твои пріатели да ги обавишъ, употреби говоренѣта така, както за нѣкое чѣждно нещѣ; защото со съ таковъ способъ ще да познаешъ и тѣхнѣхъ разѣмъ, и себеси не щешъ да обавишъ. Когато сакашъ да се совѣтѣвашъ за своеси работы со съ некого, смотри и пригледай перѣхъ да познаешъ какво той управлява самъ себеси; защото онѣхъ кой не смѣшала добре и не устроива своеси работы пчиннѣ, той никога не може да совѣтѣва добрѣ дрѣгого. Тогава обаче най повече ще се принѣдишъ да се совѣтѣвашъ, когато пригледнешъ на онѣхъ злощастїа кои происхождатъ отъ несовѣтѣванѣ; понеже тогава най повече имаме прилѣжаніе за наше здравіе, когато се сѣтне за онѣхъ скорби кои пострадахъме отъ болѣзни (болести). Подражавай нравѣа царей, и послѣдѣвай на тѣхнѣхъ способности; защото щесе покажешъ че ги пріимашъ съ радость, и че ги поревнѣвашъ и почиташъ; што со съ това ще пристигнешъ да си многъ почтенъ и славенъ и отъ весь народъ, и благосклонность отъ тѣхъ ще имашъ повѣрна и по несомнѣнна. Покорѣвайсе на законы що са отъ цари положени; но най силенъ законъ знай тѣхнѣхъ образъ и способъ. Защото каккото онѣхъ кой живее въ народоправленіе, требѣва да почита многъ людѣ, така и онѣхъ кой сѣди въ самодержавіе, долженъ е да почита и да слави цара. Яко се поставишъ на нѣкое начальство, не употреблавай никого лѣкаваго челоуѣка въ твои управленїа; защото онѣхъ злоупотребленїа що ще направи онъ, на тебе ще стоваратъ сички причинѣ и сички мѣрманѣта. Отъ общенародни прилѣжанїа и слѣдѣванѣта оттрѣгнѣвайсе, не по богатъ, но по славенъ и честенъ; защото похвала що става отъ цѣлъ народъ по е почтенна отъ многъ злато, сребро и дрѣги иманѣта. Ни за едно лѣкаво дѣло нито да наставашъ, нито да спомощѣвашъ; защото ще се покажешъ че и ты правишъ такѣа нещѣ, за кои помагашъ на дрѣги като ги праватъ.

слѣдѣва.

Върѣе въ Россіа.

Россійское Правленіе издаде повелѣніе за да устрои и опредѣли основа возстановленіе що имать Россійскій Вѣрѣе. Пригладжніи чѣткій вѣстникъ (газета) обавлава готпорѣдъ глѣдѣющій потокъ:

Негово Величество самодержецъ всѣа Россіи и пр. и пр. и пр. понеже има голема грѣха за да имать точно благополучіе вси Вѣрѣе що са се вогнѣздили отъ нѣкое время въ держана Россійска, намѣри благословно да опредѣли особено нѣкое управительное попеченіе съ намѣреніе да изслѣдѣна и да испыта за тѣхно малоблагодарно состояніе (халъ), въ кое се намѣрѣватъ още и на днешній день, и да предопредѣли онѣа средства, кой са най соразмѣрни, и кои можатъ да улѣчшатъ, да уобратъ и да исцѣлатъ това тѣхно состояніе.

Това опредѣленное управительное попеченіе испыта и унѣрѣса до сега, че предѣды Вѣрѣе, кои сѣдѣха въ западны Державны области, дойдоха та се вселиха и подложиха подъ прежнее Полонско властвованіе тогава кагато бѣха изгнани изъ западны Вѣрѣе Державы. Тогавашно Полонско правленіе понеже имъ не даваше ниго гражданскій оправданіа, ниго леснина за да придобыватъ владѣніа земли, сир. да имать нивы, ливады, и пр. таквѣ недвижими имѣщества, останаха нѣжны, неволю лишени отъ таквѣ полезни придобыванѣта, и приключиха своеси жизнѣизобрѣтеніе въ малы нѣкои тѣрговіи и во винопродавнищъ.

Като се стави обаче Полонско правленіе и станъ подъ Россійскѣа власть, тогава тѣа въ Полоніа Вѣрѣе полѣчиха ново образованіе. Управленіе самодержцкое прѣима ги равночестнѣ и равнозаконнѣ така каквото сички дрѣги неговѣ покормищъ: даде имъ не самѣ леснина, за да станѣватъ прѣятни въ тѣрговіа така каквото са и дрѣги гражданскіи тѣрговци, но и оправданіе още, за да имать частъ во избраніа, сир. като стане нѣкой сокоръ за нещо, да имать правда и тѣа да са въ него и да избиратъ сосъ общій рѣзѣмъ лица, кой се возвѣшаватъ и поставлатъ на общенародны глѣжѣ; и тѣа избранныи лица каквото отъ дрѣги народы така и отъ Вѣрѣе да ставатъ. При сичко то даде имъ позволеніе да придобыватъ и недвижимо имѣщество, и да станѣватъ как-

вотѣ и дрѣги народи земледѣлцы (орачи), или во тѣхнѣ нивы и земли, или во онѣа що са Царки, и въ това послѣшно приключеніе Россійское управленіе обрѣче имъ се да имъ дава за това дѣло сикаква помощь и да имъ не зима за това земледѣльно занѣманіе никаква данъ. Най послѣ за да имъ отвори сички нѣтищѣа що отвождатъ на благородно состояніе, опредѣли изаповѣда Вѣрѣе юношество да сѣ прѣятно въ сички общенародни училища, Панепѣстимы и Академіи, най послѣ тѣа леснина направи Вѣрѣе народъ да се вкорени и да се распространѣ въ сички Державы Нова и Мала Россіа.

Като полѣчиха такава оправданіе за да се распорѣжатъ въ седмѣнадесатъ Правленіа Россійскіи на распорѣтраненіе 17,000 четвородгольны мила, помеждѣ людіе отъ 20 миліоны жителѣи, въ страны, гдѣто тѣрговіа, колькѣто сосъ внетрешны Россійскіи Державы, толькѣто сосъ вонкашны, ожнѣотворавасе и умножавасе чрезъ пристани (лиманѣ) Черноморскіи, и чрезъ нѣкои Балтически. Вѣрѣе имать возможни средства за да праватъ свои дѣательности во еано намѣреніе (ниетъ) полезно, и да укрѣпатъ своеси благоденствіе на тѣрѣды основѣ. По нещастію обаче не щѣха да се пользѣватъ отъ тѣа лихѣимства (чрезмѣрны молѣсти) кои имъ се приносатъ. Упорнѣ отѣбѣгѣватъ отъ секо приобщеніе, междѣ кое живеатъ, и по мнозина отъ тѣхъ послѣдѣватъ тѣхнѣи старъ постѣпокъ и повѣденіе, повреждаватъ съ такѣвъ способъ чѣжда работа и така се оправдаватъ за секогашни плаченѣта що ставатъ отъ тѣхнѣ ближны соседнищъ.

За да сѣ тогласно сосъ благоотворительныи намѣреніа самодержцкѣи кои пригладѣватъ на причастное и общѣе іудейско состояніе, Россійское управленіе намѣри благословно и нѣжно на 1844-е лѣто а наипаче спорѣдъ со вѣствѣваніе кое направиха сосъ по разѣмны іудей, да отложи сички Вѣрѣе воокрѣе отъ онаа зависимость що имать тѣхнѣи особнѣи іудей, и да ги подложи подъ законныи и праведныи судѣ общенароднаго начальства. Най болѣе за да не брѣжи ни еано леснина, кол може да содѣйствѣва и да спомогне на тѣхно политическое просвѣщеніе, Управленіе Россійское намѣри благословно и нѣжно да распространѣ още повече онаа леснина кол се даде понапрѣщъ на Вѣрѣе народъ

да се учатъ върпейцѣта во общенародни училища, и понеже пригледна на онѣя неприятности кои ставахъ между мнозина имѣ, защото отхождатъ върпейцѣта во общенародни училища, устрои и слѣдѣва да устрѣва училища опредѣлени особно за върпейское юношество. Современни леснишъ оше по големшъ отъ онѣя цю вѣха по першъ принесоха имъ се, за да ги привлечатъ въ полезни слѣжбѣ и работѣ, а наипаче въ земледѣліе, за кое имъ се обрѣкоха секакви помощи и особни преимущества, сир. тѣхно земледѣліе да е безъ никаква дань. Най послѣ за да истреби и да отложи совершеншъ една разлика (разностъ) за коя мнозина Іудеи чкъствуватъ и усещатъ секаси нараненш, рѣшиша и опредѣлише: отъ 1-шій Іандаріа на 1850-е лѣто ще стане ошю повелѣніе во върпей и запиранѣ отъ тѣхно особно и различно обликѣ, сир. върпейски дрѣхи не ще да имъ е позволено да носатъ. Отъ тѣва на тамъ ще да имъ е позволено да го сохранатъ или дрѣго да предпочтатъ кое избератъ споредъ опредѣленое.

Като предложѣ съ тѣковъ спосокъ правила за сички мѣрш и представи соразмѣрности за да подкрѣпатъ вѣщественное и нравное благоденствіе Іудейско, Россійское Правленіе има правда да уповде че тѣа ще да се отречатъ най послѣ отъ секо средство повредително и ще се чкъватъ да не повреждатъ онѣя пользы цю иматъ дрѣгш жители державни, и че ще да се рѣшатъ да послѣдѣватъ и да живеатъ животъ по влагопріятенъ и по полезнъ и за тѣхъ и за тѣхны сопряжанш. Споредъ сичко е праведно така, цюто онѣя цю са непослѣшливи и некротими да се покоратъ на тѣа приидителанш мѣрш, кои ще се предложатъ за онѣя кои са лѣтими и досадни на ошюе приовиеніе, въ кое са и тѣа една часть.

Слѣдственишъ за да стане едно праведно разсѣженіе между Іранлітѣ, кои се поставраха сега да станатъ полезни и на онѣя, кои не са придокъли оше нито слѣжка нито законно възстановленіе и подтврженіе, Россійское Правительство приказова ги да се соображатъ, да послѣдѣватъ и да са на единъ радъ отъ тѣа слѣдователнш 4, степени:

Или да е търговецъ, численъ во единъ отъ три радове търговски; или да е во ошнъ радъ, кой иматъ дрѣгш граждане и

селачане сосъ нѣкое кѣшно свое иманѣ, сир. да има своя кѣща; или да е хѣдожникъ (занлатчѣа), когато покаже першъ съ дсказательство и дѣйствителнш своеси и съдство (мбрафетъ) въ негово хѣдожество; или най послѣ да е земледѣлецъ, сир. да е численъ въ радъ земледѣлнш (орачкѣи). Онѣя върпей, кои ще предпочтатъ да станатъ земледѣлцѣ, ще можатъ да пристигнатъ на добро и благополучно состояніе, сосъ тѣхно произволеніе и вола, толькѣва во своеси земли и нивш, кои се придобѣха или личнш, или са придобѣтокъ общенароднш (вакѣвъ), каквото и онѣя цю са диспотически, или наипаче онѣя цю са царски.

Въ тѣа послѣднш приключеніа, земледѣлцѣ Іудеи ще да зематъ денги (парш) помощъ за онѣя иждивеніа (харчове), кои ще праватъ въ первое възстановленіе, и при сичко това ще иматъ превосходна благодать и преимущество тѣа слѣдователни мѣлащанѣта:

Въ разстояние десетъ години не щатъ да плащатъ никаква дань. За двадесетъ години ще да са свободни отъ секо монносовираніе, ще да имъ се простатъ совершеншъ сички онѣя старш должнети даночнш (вакѣи), кои не са можели были да плататъ некогашъ отъ своеси перно бѣдно состояніе.

Ошнъ срокъ (ваде) цю се даде на Іудеи за да избератъ една слѣжка и дѣло отъ онѣя 4, основш цю рекохше по горе опредѣлиша на 1-шій Іандаріа, 1850-гш года.

Като се свърши той срокъ, сир. като стане 1850-е лѣто, онѣя кои не предпочитатъ да се соображатъ, и онѣя кои не придобѣха особни преимущества като са така както загарнати сосъ академически степени, или са въ почтенъ радъ гражданскѣи ще да се приключаватъ во ошнш нѣкой радъ и ще са подложени подъ сички наказателнш мѣрш, кои Правительство Россійское ще намѣри благословно и иждно да предложѣ такъва каквото е пристойно за тѣхъ.

Така като се предвозвѣстиха вси въ Россійска Держава Іудеи не ще да иматъ дрѣго нещю, токмъ да избератъ помеждѣси онѣя средства, кои имъ се предложѣ за да направатъ свой животъ почтенъ, полезнъ, влагопріятенъ, некоренъ, и да го предпоставатъ на весь мѣрѣ достословенъ и похваленъ. (Филосъ чъ лѣ.)

Привѣтливость Греческа.

Телеграфъ Воспорскій ОБАВЛАВА СЛѢДЮЩЕЕ РАЗСКАЗАНІЕ, ВЪ КОЕ ПРЕСТАВЛЯЛА Греческа склонность, должественна на Госдара и.

Негово Величество СХАТАНЪ споредъ катепеточное ОБЫКНОВЕНІЕ, ВЪ ПЕТСКЪ на 5-ый Іуліа, на пладнина кланасе въ цаміа цю се намѣрѣва на страна называема Мегаревма (Големо-Теченіе). Негово Величество беше содрѣженъ, каквото е ОБЫЧАЙ въ такова приключеніе, заеднш со съ Тѣхни Высочества, сир. беше съ Него Великій Безиринъ, Серакеръ-паша, Фетхинъ Іхметъ паша, затѣмъ и вси дрѣги вельможи Негови и прислѣжницы царски.

Кланантъ се свѣрши и Царь заеднш со съ еничко си содрѣжество излезна изъ цаміа за да преиде и да си почини мало нецо въ привлачительнаа Ц. стольпоокръжность (кіошкъ) цю се намѣрѣва въ Бивекъ, когато гледа Гречески момичета прекрасни, че стсеха наредени предъ вонкашны враты цамійски, облечени въ дрѣхи со съ синены крайове (кенары) и зднищы, украшенны.

Като виде Царь ненаданш това прекрасно и непорочно зрѣніе привлечительно, показа ОБРАЗЪ благободный; а Негово Высочество Фетхинъ Іхметъ паша, кой не самъ че знаеше това, но со съ Онова познанно доброжелательство кое показѣва воокуе на енички вѣрній царски подданнищы, а осекнш на Гърцы, споредъ негова природна, благородна и благоправна склонность, дерзостно правеше това доношеніе, предложи пречестнш на Негово Величество че жители Мегарематскіи желаютъ да отглашатъ и изречатъ чрезъ непорочны и благопріятны Богъ гласове момически тѣхно сердечно восхищеніе и радость, тѣхны благоудивительны склонности къ Величество Негово за благотворительно пѣтешествіе, и за Негово долгоденствіе.

Като склони за това Царь и рече че желаетъ да ги че во онаа градина, гдѣто идеше да си почини на вышереченнаа Ц. стольпоокръжность (кіошкъ) Бивечка, тѣмъ момичета, кой бѣха 25, поведени отъ своаси достопочтеннаа учительница и наставница дойдоха на реченнаа стольпоокръжность у вертограда и тамъ пѣаха на Царя пѣсень споредъ Інглійска Ц. пѣсень, коя начинѣваше така:

“Царя нашего Явдѣль Меджида спаси Божее.”

Благоудивительнсеи доброухотное сѣрце Царско привлечеа отъ това самоудремительное пѣніе и къ Богѣ отъ неповини момичета моленіе; благоизволи и подаритѣхна учительница 3,500 гроша, и дрѣгитолькѣва нейны ученищы (момичета) за да покаже своеси Высочайшее благободженіе.

Слѣдѣущаа стихотворна и благодарна похвала, сочинена отъ учителя взаимноучилица въ Шуменъ, споредъ прошеніе и желаніе негово описѣваема тѣва за вѣчнопамятно доказательство, кое представлява на свѣтъ онаа благоудивительность и благосклонность, коя има Болгарскій народъ камъ Явдѣстѣйшаго Госдара своего и Благодарѣтеля.

Отъ лица Премѣдрости Пресвѣтлѣйшемѣ
Схатанъ-Явдѣль-Мѣджида

Благодарнаа похвала.

Безсмѣртна сѣци,
И наставница всѣхъ,
И все имѣщи,
Бж' и на небесѣхъ:

*
* *

И всѣкомѣ азѣ,
По промѣсли моѣй,
Божественный гласѣ
Даящи отъ дѣтѣй

*
* *

Непознана въхъ,
На толикихъ вѣщѣхъ,
Въ областехъ твоихъ
И лежѣхъ въ гробѣхъ

*
* *

И хотѣ царі
Многіа навѣнчѣхъ
Ни кто ма смисли,
Ихже азѣ предизбрѣхъ

Токмъ Единъ Твоѣй
Преблженншй Отецъ
Мой Слтанъ Махмѣдъ
Іакъ любовдарецъ.

* *

Но ты Слтане
Мой Ябѣлъ Междѣ
Слтанъ Махмѣдъ,
Достойнѣйшій Сыне,

* *

Болш' еси позналъ
Дарована моѣ
Тѣплѣ же шѣлъ
И всѣ свойства моѣ

* *

Показѣ всѣмъ
Іакъ мною цари
По всѣмъ мѣрѣ семъ
Царствуютъ цари

* *

Тѣмъ и азъ
Тобю любима
И подостойнствѣ
По всюду хвалима

* *

Хвалы Ти пою
Іакже и вѣнцы
Нетѣбныя плетѣ
Со всѣми младенцы

* *

Въ Твоѣй державѣ
Находѣримисѣ
И въ Шѣмнѣ градѣ
Объчѣшимисѣ

* *

Во оучилищи
Новосоставленномъ
При Твоѣмъ Царствѣ
И первоначалномъ

* *

На взаимномъ чинѣ
На новомъ способѣ
Въ немъ повседнѣнѣ
И оученикъ иходѣ

Поѣтѣ хвалѣ
Съ благодарнымъ гласомъ
Достойна Царѣ
Избраннаго Богомъ

* *

„ Да живетъ нашъ Царь
„ Тысячами дѣнми
„ Царь и Государь
„ Надъ врагами всеми.

Въ Шѣмнѣ 1846 Іюня 30-го д.

Эмиренопокорнѣйшій
и вѣрнѣйшій подданникъ

Стеф. П. Ник.
Изворскій.

Совѣтъ шо става за общенародно у-
ченіе, и неговилица шо се собиратъ на сѣкцій
четвертокъ при неговии превосходства Ре-
шитѣ паша и Рафаатъ паша со съ голема
ревность занимаватсе и опредѣлиха сега да
направатъ едно средоточно созидаіе за
училище въ К. градъ на онова мѣсто шо
се называ: Тефтердаръ капіа- Зодчій май-
сторъ (маимаринъ) се опредѣли К. Фосатъ,
кой настоаваше на новозданнаа палата
Російска въ К. градъ.

Чрезъ сомодержское повелѣніе, кое се из-
даде на 8-ый Іюліа во Высока Порта нѣког-
да первый прислѣжникъ на царскій Домъ и
пр. и пр. возв. Риза паша опредѣленъ ста-
на да е прислѣжникъ на тѣрговекое управле-
ніе.

Долговѣчность — предъ мало нѣкои годи-
ны умре въ предѣлы Ітѣбанійски Единъ ов-
чаръ, Димитръ Грабовскій, на 169-тогодній
возрастѣ. Состави Едного сына на возрастѣ
120-тогодній. И предъ мало нѣкое время
умре нѣкой Мавринъ на 146-тогодній воз-
растѣ. — Воздѣва Единъ за здравіе и долго-
денствіе писатель, че мнозина старцы, кои
попыта за тѣхно состоаніе животно, рекоха
мѣ: че са се воздержавали отъ многѣ пиенѣ
и гденѣ, и че са ставали ѣтринна ранш.

Скордѣшцы.

На 120-е лѣто, Римляне насилиха оша народѣ кои се называха скордѣшцы, и сѣдѣха на сѣверна страна отъ Днѣвѣ, Нишно происхожденіе казвѣтъ да е ужѣ отъ Гальско, но отъ природно нравіе и наименованіе скордѣшско може сѣкѣи да познае лесно какви са тѣа скордѣшцы. Тѣа са имали некогашѣ Брена или Брема вожда и правили са страшны и ужасны грабежи, и живѣали са по различны сѣверны страны. Некогашѣ отъ тѣхѣ заселисе междѣ Днѣвѣ и савка рѣка гдѣто е сега Вѣльградѣ, и нарекохасе скордѣшцы или скордѣшши. Нишно свирѣпство природно, возрасло со сѣ дива жестокость въ това мѣсто, гдѣто сѣдѣха, и со сѣ смѣшдваніѣ со сѣ дрѣги окрестны народѣ направи ги твѣрде много жестоки, за кои Римски повѣствователи со сѣ трепетѣ говорѣтъ, сир. много се бѣха уплашили тогава отъ нишѣ ошѣ Римляне. Тѣа ги описѣватѣ да са правили жертва челоѣческа за почете на Беллона и Яриса, кога браннаго; да са употреѣѣвали чашы отъ черепы главны, цю са правили отъ тѣхѣны сѣпостаты и неприѣтели (такова навѣковеніе са имали Галле), описѣватѣ ги, казвѣтъ, да са горили во огнь рѣкы, да са ги запѣшдвали въ дымѣ, и такъ вы работы да са правили цюто само повѣствованіе нишно прави челоѣка да трепери, като сѣбша такваа дикость. Не се знае за каква причина да са имали кой со сѣ Римляны, но само Римско повѣствованіе воспомина че на 117-е лѣто. Катонѣ первый Консѣлъ Римскѣи развалисе конечно отъ тѣа скордѣшцы. Той се е былѣ принѣдилѣ да се кіе съ нишѣ въ дѣбравы и горы, гдѣто тѣа скордѣшцы избиха сичко Римско воинство. Тѣа повѣдетели разлихасе както единѣ силенѣ потокѣ въ сички области Римски, пристигнаха дори до Далматіа и Адриатѣиско море. Но, като имѣ запрѣ това море тѣхѣно по надалекѣ устремленіе, казва Флоріѣ, тѣа отъ гнѣѣвъ немаха цю да правѣтъ, фѣрлаха со сѣ стрѣлы та вѣѣха онова море че ги то запрѣ отъ нишно насильно устремленіе. Казвѣтъ повѣствователи, че тѣа скордѣшцы имали са чѣстѣ кой со сѣ Римляны, но подробно повѣствованіе не са оставили за понатѣе точно.

Бѣссе.

На 71-е лѣто, Римляне побѣдиха въ Ора-

кіа оша народѣ, кои се называха Бѣссе, (Бѣтѣ) народѣ старѣ и знаменитѣ, тогава окладаха и Філіппополь.

На 58-е лѣто предѣ Хр. Кесарѣ Іѣлій наче свое властвованіе, вѣсе со сѣ войны и покори ги. Въ таа година Кесарѣ направи големо кровопролитіе на противѣ сильнаго Идровита (Ярѣовита), цара сѣвернаго или славанскаго, съ кого се напѣшѣ разговара на конѣ. На 57-е, и на 56-е лѣто, голѣми насиліа пострадаха въ Германіа отъ сильнаго Кесара славанскѣи народѣ подѣ именѣмѣ Реме, Рѣлозѣки, Нѣрѣ (Нѣрѣне) при Рейна рѣка, и въ сѣверо-западна Германіа Венѣтѣ, кои са были на онова время вѣсѣма значитѣельни, славны и сильны какъто се вижда отъ сѣдѣватѣльное описаніе: Les Vénètes était une nation très puissante, surtout par les forces maritimes. Ils avoient beaucoup de vaisseaux, avec les quels ils faisoient le commerce de la grande Bretagne. Ils l'emportoient sur leurs voisins pour l'habilité et pour expérience dans la marine et comme leur côte, n'a qu'un petit nombre de ports, dont ils étoient leurs maîtres, ils donnoient la loi à tous ceux qui navigeoient sur ces mers, et en tiroient des tributs. На 54-е, Іаѣрѣа падна подѣ власть Кесарска. Въ тѣа времена, вѣше овладѣлъ Кесарѣ и Галліа, въ коа на 53-е, западно-Германски народѣ прѣйдоха Рейна рѣка и насилихасе заедно со сѣ Трѣванѣ и Нѣранѣ, вѣхасе со сѣ Кесарѣна войска и конечны цѣѣха да а развѣтъ, ако не вѣше пристигналѣ тамѣ Кесарѣ какъ молніе да а избави. Всѣ почти военачальницы бѣха погинали. Ошѣа войны цю бѣха оставили всѣ почти бѣха наранени въ тѣа страшны со сѣ тѣа народѣ сраженіа. За това бѣдно состоаніе Кесарѣ се оскорѣи недѣтѣшны, и отъ жалѣба и скорѣѣ неѣѣа послѣ да се вѣрне до гдѣто си не отмѣсти. Направи мостѣ презѣ Рейна рѣка, премина а да гони и да кіе тѣа народѣ; но и тамѣ твѣрде злы потерѣ пострада и той, и сичка римска войска цю вѣше и съ него заедно, и онаа цю вѣше оставилѣ въ Галліа. Голѣма злоба вѣше сонзѣлъ Кесарѣ на противѣ славанскихѣ народѣ; но въ това сѣѣо время стана причина да се махне отъ тѣа народѣ, и да окѣрне свое попеченіе во Іѣіа на противѣ Партановѣ (славанскихѣ племенѣ).

Парѣанѣ.

“Les Parthes étoient originaires des scythie, d'où ayant été chassés, ils furent obligés de cher-

cher ailleurs un établissement tranquille. Leur nom même étoit la preuve de leur origine, et contenoit en quelque façon leur Histoire, s'il est vrai, comme l'a dit Troque Pombée, qu'en langue scythique il signifi *bannis ou exilés*. (Парѳяне—пратени, сир. изъ свое си отечество изгнани). Et la conformité des moeurs entre les deux nations achève de donner à ce sentiment toute la vraisemblance. Тѣа Парѳяне бѣха мирни до 250-е лѣто пр. Хр. но отъ раздраженіе неправеднагѡ правленія Македонскагѡ, принѣдихасе да се оттресатъ отъ него, и така послѣ да распространатъ своаси сила и власть. Парѳанска держава се распространаваше на Весаево время по сички почти онія мѣста що са междѡ Окса и Бвфратъ рѣка. Первинствѣющій и царскій градѡе имъ бѣха: Кресифонтъ на брегове Тігръ рѣчки, и Бкватанъ въ Мидіа и Урканіа. На 53-е, Парѳяне големи сраженія направиха со съ Римланъ; разбиха ги твърде зле: гониха ги по многѡ мѣста во Асія, биха ги и Враса военачальника римскаго убиха. Глава мѡ занесоха во Арменія на Царя Парѳанна Орѡда. На 50-е лѣто, Парѳяне се насалиха въ Сурія, твърде зле се биха со съ Римланъ, и големи потеры пострадаха, така и на 38-е. Но на 36-е, развалиха римска войска, и гониха а по многѡ стрѣвни и планински мѣста, гдѣчо Римляне, ако не бѣха употребили сичка своаси сила и великодѣіе, щеше да погине Янтѡній. Въ това время, Римляне, като немаха какво да пдачъ, па сеха трава, каквото доказахмѡ на ѡ стран. и ставаха отъ неа както дивы. Я Янтѡній тогава прикѣсна во Бгупечъ при Каюпатраси. Парѳяне сичко войско римско разбиха и овраха.

Іалуріцъ.

Рекохмѡ по горе че на 54-е, Іалуріцъ паднаха подъ Кесарска власть; на 48-е, обаче освободихасе отъ римскій прѣмъ, и распространиха своаси насалиа дори до Акиаъ градъ и Тригестъ (Торга-гостъ), и многѡ мѣста оплѣниха въ римска держава съ това тѣхно нападеніе и насалие. Послѣ отъ 13 годинъ, като властвѣваше Октавіанъ (Августъ послѣ нареченный), на 35-е лѣто, въздвигнасе съ войска на нухъ да ги кѣе. Воздѣватъ че многѡ сраженія со съ Іагодъ, Панноміанъ и Далматъ направилъ, но не описѣватъ подробно каковъ са конѣцъ пріали помеждѡ си. Негли се намѣрѣна това подробно опи-

саніе сихъ сраженій, но мнѣ неизвѣстно. Аппіанъ повѣствователь Римскагѡ повѣствованія мало нещѡ воспоминава: че Октавіанъ многѡ пострада отъ тѣа народы во єдни стрѣвни и планински мѣста. Въ єдно дрѡго сраженіе удариха го въ десно колѡно съ камикъ. и отъ това удареніе и болка многѡ время не може да прави бой съ тѣа славански народы. Митѣлѡмъ градъ двѣ години би и дѣржа во осада. Въ това разстоаніе многочисленна и знаменита войска и воинъ чиновначальны Октавіанъ изгѣки. Като изнемошеха сички почти воини въ тѣа осада и сраженія, Октавіанъ зема си щита и устремисе самъ за да подкрѣпи воинъ си; тѣа го послѣдѣдваха: но като се насалиха со съ єдна махина, тѣа се строши и мнѡзина на мѣсто остави, Октавіанъ се нарани и въ нозѣ и рѣцѣ; и така тѣа сраженія продолжихасе въ разстоаніе двѣ години и повече. Онія жители обаче утѣснени тогава отъ гладъ покорилахсе на Октавіана, дадоха мѡ онія Римлански хорѡбъ, що бѣха обладали отъ Габинія и Ватіана, чиновначальницъ Римски, и принѣдихасе да плашатъ на Римланъ данокъ. Дрѡги сраженія може да се намѣрѣватъ отъ Діона Описани. На Октавіаново время около 33-е лѣто големи сраженія имаха славенски народи около Днѣвъ, въ Мусіа и Фракіа. Тѣа сраженія са били найопорни и найчѣствительни на Римска сила и насалие. Въ тѣа страшни сраженія погина Делдонъ царъ Вастарновъ (Вѣстранъ). Жально є че не са описани подрѡкнѡ тѣа сильни сраженія. Видиме самѡ на єдно мѣсто въ Римско повѣствованіе, че като се нареждаше Римска войска да се кѣе со съ Мусіанъ, Вѣстранъ и пр. єдинъ начальникъ отъ тѣхъ излезна предъ своа си войска и велегласнѡ викна: "Кои сте вы (вые)?", А тѣа мѡ отѣѣстиха: "мы (ные) сме Римляне, госѣдаре вѣхъ народовъ.. Дѣрзостный Мусіанинъ отговори имъ: "Тѣа тѣчла не ви прилича, до гдѣто още несте повѣдили насъ.. Отъ тѣва се вижда че тѣа славенски народи не са се устрашѣвали отъ Римланъ до толькѣва колькѣто дрѡги народи: но требѣваше да имаме тѣхно списаніе и повѣствованіе, щото да се разсѣждава всака истина.

Октавіанъ Августъ.

На 27-е лѣто пр. Хр. Октавіанъ се нарече

Августъ, и гички самодержеки титулы на себеси привлече, каквото се вижда отъ слѣдующее реченіе: "Auguste ne s'attribua pour tant aucun titre qui caractérisât Monarque... Le premier de ces titres est celui d'Imperator, dont vous avons fait, le nom d'Empereur. Ce titre avoit été employé du tems de la République en deux sens: premièrement pour sinifier simplement un Général d'armée, et en second lieu comme un nom d'honneur et de gloire accordé à un chef de guerre qui avoit vaincu les ennemis dans une action importante. Auguste en prenant ce même titre, lui donna une bien autre étendue, à l'exemple du Dictateur César, à qui on l'avoit aussi déferé. L'Empereur en cette qualité, étoit le Généralissime de toutes les forces de l'Empire, et tous ceux qui les commandoient n'étoient que ses lieutenans: privilège assurément Royal dans cette universalité de commandement.

РЕТЕ.

На 16-е лѣто пр. Хр. сѣверни народи правеха големи насила въ Римска держава; а най повече Рете, соединени на 15-е, со съ Вандалы (Винделици, Франки), ужасни нападенія правеха на противъ Римлянъ. Тѣ Рете (словене или славяне; рѣчь преправена на Греческій: Рети, славни сирѣчь) са были тогда, сир. живели са между сегашна Баварія и горна Италия во область называемая: Гриссонъ въ планински (Альпъ горы) мѣста. Повѣствованіе воспоминава, че той Ретскій народъ произхожда отъ Тосканскій (праведно же отъ Втрѣрскій); зашто сначала римскія власти видоухме, че Тоскане и Втрѣрбе хѣта то сѣщо, и за собственность во она страна, гдѣто хѣта тѣ народи не се называше тогда Тосканія, но Втрѣрія, (вижда на 15-та страница Любословіа). То е весьма правно че са тѣ саміи Втрѣре, преславни и премногозначительни още предъ римско кѣтїе, кои хѣта первообразїе на римъ, и кои споредъ различни времена още отъ первое проникнѣванѣ римско страдаха отъ Римлянъ чести нападенїа, утѣненїа, завоеванїа и пр. и пр. каквото во она времена предпоставихме обстоятельно, отъ гдѣнаха изъ Втрѣрія, коа кеше отечество имъ още отъ невоспоминаемїи въ повѣствованїе времена, и прикѣгнаха въ тѣ планински области, гдѣто се сега на Августово время намѣрѣватъ, и гдѣто са живели Омбре. За тѣх Втрѣрш и Ретш народы славянски, Титъ-Ди-

вій, тѣхнѣй соотечественникъ, извѣствѣва тѣмъ че са единъ сѣщїи и самїи народъ. Той казва така: Рете нишо не учѣвахъ отъ свои соотечественницѣ Втрѣрш, токмо единъ азъкъ. За доказательное увѣренїе предпоставляхсе преасно во славянскїи скорики, изданъ на 1845-е, Господиномъ Н. В. Савельевымъ-Ростиславичемъ. Тамъ се вижда чистѣ и доказательнѣ отъ какво произхожда Втрѣринъ, Коинъ, Ретинъ и пр. и пр. за кои пристойно видѣемъ слѣдственнѣ. Тѣхъ мало нещѣ воспоминахъ за предпоказанїе.

слѣдѣва.

СМИРНА.

(Слѣдованїе отъ 76-га стран. и конецъ).

Смирна градъ совсемъ що пострада въ различни времена пагѣбни и страшни. Землетрасенїа; а наипаче ужасни и многоповредни пожарш, отъ кои се чѣстѣ поपालюва и опѣстѣшава, но Божїю милостїю не оставя на дѣръ и на днешнїи дѣнь отъ своа старая слава и хвала. Пространнїи пристанъ (лиманъ) смирнейскїи, и произходи различни изъ Асія привлачатъ търговци отъ много мѣста свѣтски, и въ мало нѣкое время той градъ оттрѣша такъва ужасни и страшнѣ повредѣ, умножава свои жители и пристигва на свои перви степенѣ. На днешнїи дѣнь Смирна има жители повече отъ 160,000; отъ кои Тѣрци са около 70,000; Грѣци 60,000; Католики 15,000 Армене 7,000; Евреѣ 8,000. Іонїйскїи благороднѣннїи въздухъ прави смирнейскїи жители кротки и благосклоннѣ за секакво добро. Смирна може да се хвали колькѣто за старовременни преимущества, толькѣва и за сегашни; има Резистенѣ чѣтѣри, страннопрїемницѣ каминносозданнѣ и пространнѣ; рѣкодѣльницѣ различнѣ за хартїи, свила, шамїи, различнѣ Еврѣпейски ковачницѣ, махинѣ за различнѣ работѣ и пр. Улицѣ пространнѣ и великолѣпнѣ домове, кои се направиха на сегашно время най повече отъ камень и скрой Еврѣпейскїи. На сѣверовосточна страна Смирна има повече отъ 500 градинѣ, пространнѣ и краснѣ.

На днешнїи дѣнь Смирна има 7 храмове Восточнѣ церкви: св. Фѣтїи при колъ С Митрополїа и народное училище, св. Гѣвр-

гій, св. Димитрій, св. Іван. Богословъ, св. Іван. Предтеча, св. Харалампій, и св. пророкъ Іліа вонъ отъ смирна во една прерадостна долина. Таа црква се откри предъ три години, гдѣто многочисленни чюдеса станаха на она кои върою и любовію приходаха и приходахъ за исцѣленіе, и кол се возобнови сега отъ основаніа и со съ стѣна обградн; храмове Западна цркви има 3, и една Арменскій; 9 синагоги Іудейски; 22 цаміи и 40 мечиты Оттомански.

Консулата са въ смирна 16. Россійско, Англійско, Гальско, Австрійско, Олландійско, Бланиско, Сдйкійско, Неаполитанско, Данимаркійско, Пруссійско, Испанійско, Сардинійско, Американско, Тосканско, Бельгійско и Персійско.

Смирнейскій жители честолюбіемъ подражаватъ свои прежнн гражданъ и не оставатъ по полъ споредъ чѣхно чловѣколюбіе и любовненіе. Жители Восточна цркви, собраха повече отъ триста тшсацъ левовъ (грощ.) и дредъ една година направиха едно пространно училище народно, кое освенъ що може да собере повече и отъ четири стотинъ учениковъ, приключава нѣкои до двадесать магазии и лавки, и удовольствва свои катагодни иждивеніа. Освенъ това училище не предъ много години устронха 6 училища взаимни за момчета, и три за момичета. Освенъ тѣа общенародни училища, иматъ и особни много. Западна цркви жители иматъ две достословни училища за различни и високбмни ученія съ различни азшци, и едно многопохвально за момичета. Арменскій народъ има едно многопохвально за момичета, и едно за момичета. Достословна книгохранителница се намѣрва во вышереченное народно училище Греческо. На днешній денъ въ смирна се намѣрватъ до дванадесать печатници со съ многовидны и многоазшчны различни характеры прекрасны, освенъ, по нещастію, наши характеры единовидны, и на такова состоаніе, каквото сами отъ себеси виждатсе (таква глава таквъ брѣсначъ)! смирна има две позорща, (жеатръ), двѣ разговорници, въ кои се собиратъ почтенни мѣжје и търговци и разговаратсе; има и две общества (ортаклѣци) кои со дѣйствватъ по вольшей части за просвѣщеніе юношеско.

Чловѣколюбіе Смирнейское превосхожда

секо друго: жители Смирнейскій иматъ осмь больницъ: Греческа, Гальска, Англійска, Австрійска, Олландійска, Арменска и Турска. Греческа обаче больница превосхожда споредъ величина и приспособеностъ сички други. Больница Греческа, Австрійска и Арменска иматъ особно и чмочистилица (лазарета). Окречмочистилице е вонъ отъ смирна до единъ часъ, въ мѣсто пространно и весело; въ таа година се возобнови отъ основаніа и прекрасно направи. секо консулато и сека почти црква и управительный домъ иматъ по едно черпало (тѣлѣва), кое употребаватъ за угашеніе пожарно. Таквѣа черпала смирна 25 има, но сила пламенна одолѣ имъ многождъ и претвори а въ жално состоаніе. Воинообитальница смирна има пространна, и стражъ въ различни страны за соблюденіе жителей и спокой. Каквото и други градове подъ любовдарое и чловѣколюбивое правленіе иматъ миръ и спокой, така и смирна радвасе и хвали за преимущественности своа, кол има на това свѣтло время свѣтлѣйшаго Госдара Салтанъ Явдѣль-Меджида.

Слѣдѣющее изложеніе, кое ми прати единъ любовнародный ревнитель, описвамъ така споредъ негово преведеніе и реченіе.

БОГАТСТВО И СЛАВА.

Удовольствіето е цѣль, кжмъ кождо се стремжтъ сичкнѣ ми желанія; радостьта състава единственнъ предметъ на мыслнѣ ни. Н тжй съсъ какво да утолж жаждѣтъ, коато ма поѣдава? Яко бѣхъ азъ былъ богатъ и украсенъ со съ почетъ, тогава нишо не ми оставаше да жалаа и азъ щѣхъ да се наслаждавамъ съ безцѣннитѣ съкровища на щастіето. Чувстввамъ прѣстѣжъ въ дѣшжѣ ми и да и напѣлж искамъ да кждѣ богатъ. Нъ прѣди тва (това) трѣбва да узнаж истина ли Богатството така е привлекателно, както са показва изъ прѣвъ пѣтъ и савга ли са съпровожда съ истинни удовольствія? Сърцето ми, обзлетено съ мечти, не ли е много кжмъ него пристрастно? Любимцы на Орисницата! Научете ма да се наслаждавамъ съсъ Богатството.

Яко е щастливъ Хищникъ (Арпагонъ), у когото лежи кѣпъ злато, азъ щж употреблѣхъ вавъзможно стараніе да бѣдѣ Богатъ. Да почакаме малко и да го разгледаме по внимателно. Той чете планъщѣ си (парштѣ) усмихна се и бърза да ги затвори; послѣ съсъ ужасъ Озира се коло себе си, разгледава сѣкъ жгълъ въ горницѣтъ (Одаатъ) си съ трепетъ хвърла се изъ масто въ масто, съсъ мшьсль да бы да са не е скршлъ накой похититель или убійца; на сѣкаде тресе и нійдѣ не намира. Мраченъ, замьсленъ и подозрителенъ изьша изъ горницѣтъ; нъ недоуврѣето принждава го адно да са върни назадъ при люкезното си сѣкровице. Хищнико, жена ти та выка, столѣтъ е (трапезата) сложенъ, сичко е готово за обадъ. Подаватъ половинъ хлабъ, корьстолубецътъ глѣда и трепере. "Какъ треши той съ прѣсчнатъ гласъ: само вчера закачихме хлабѣтъ, а сѣга вѣче не достава половина; скоро може да кжде, ще да додимъ до тва, дѣто ще просимъ милостына. „ Той аде навѣанъ и уаѣлана нѣколкѣ пища на жена си, колто обладава съсъ щеніе. Чинимиса, сега смь сыти, най напаконъ, казва: съвирайте скоро сефрѣтъ! Какво отьратително зрѣлище прѣдстава тойзъ человекъ, конто има нечетно богатство и отказва въ несъходимо-потрѣкното сѣбѣ си и на жена си? . . . Мерски скъпецъ! и ты са почиташъ щастливъ? Не во инако на звѣнащѣтъ металъ! и ты са надѣешъ спокойно да живѣешъ? . . . Милосърдни Творче! не ма наказвай съсъ имството, ако азъ, подобно на Хищникътъ, щж станъ жертва на безчеститѣ попеченіа и мжки.

Удалавамъ отъ прѣзреншѣ Корьстолубецъ и брѣзамъ камъ Изимецътъ, кой, видиса, живѣе по щастливо: сичкото въ кжшѣтъ мѣ лъши съ великолѣпіе. Колкото по внимателно разгледавамъ неговитѣ големш чертозъ, толкова по вѣче пѣлни ма искѣството, толкова по силно възхищава ма вкѣсѣтъ, конто царѣва у него. На сѣка вещь назначено е примано масто; сѣка рѣдкостъ отличаса съ нейнъ лъскъ. Хѣдожественитѣ произведеніа на искѣствата, конто са съ прославили имената на великитѣ хѣдожници, прѣдставатъ сѣкаде на изьменшѣтъ ми взоръ. Отъ сичкитѣ странш окиколени съ пѣнителни прѣдмети и, по види-

мото, нѣма нещю, на което бы можѣлъ чѣлакъ да завьжда . . . Какъ сте щастливи! "Изобиліцѣтъ поникна си очьтѣ. Може ли чѣлакъ да помьсли, че вые сте отъ нищю недослны? „ Познай колко съмъ азъ щастливъ, отьговоре той: — и съззи поронихаса по лицето мѣ-сымъ ми на нищю са не надѣче, освѣнь на надки . . . да разточава и прьска; женѣми живѣе по обьчѣ (мода); да обьча мжжѣтъ си почига обькновеніе до ста старо, недостойно на сегашенъ просѣтитѣнъ вѣкъ и азъ тѣетно са стараж да жобърнакъмъ длъжноститѣ, да привлѣча къмъ сѣбѣ си охладѣлото и сѣраце, да умегча ожесточенѣтъ и дѣшж. Утѣшаватъ ли нещастивѣтъ башъ великолѣпнѣтъ чертозъ? Сбличаватъ ли сѣрацето на огорченѣтъ мжжъ кѣпове сребро и злато? Съ охотъ утишелъ бы да живѣжъ въ селскѣтъ вѣрделъ, ако отъ тва можѣлъ бы да възвърна загѣбеното спокойствіе . . . съжелжвамъ за Изимецътъ и удалавамъ отъ него съ въздышаніе.

Новъ прѣдметъ привлѣча вниманіето ми: Безотрадинъ; младъ богатъ чѣлакъ, живѣе весело и охотно дѣли доволствіата на животѣтъ съ неговитѣ дрѣзіе. Ни скъпостъ ни жената, ни дѣцата ни безпокожѣтъ спокойствіето мѣ и истата заистъ не дерзава да негодѣва на него. Лхъ, какъ е добро когаството, кога са употреблава съ благороденъ начинъ! Вжшѣта мѣ е отькрѣта за сѣкиго; сѣкъ день у него прѣздникъ, ако нѣкой отъ смьртнѣтъ длъженъ е да благодари милосърдното Небе за сѣдѣтъ, тва конечно е Безотрадинъ. Дрѣгарѣтъ покази ми тогози щастивецъ-вглѣдовамъ въ него и са сѣдарагамъ. Боже, каква клѣднина въ лицето! Какъвъ изьренъ и тѣменъ образъ! Да не е волѣнь той? — Пытамъ азъ. Разслабленіе на тѣлото и уншнѣ дѣхѣтъ, отьѣщавами дрѣгарѣтъ, сѣстававатъ мжченіе на животѣтъ мѣ. Пѣкаритѣ окиколаватъ го отъ заранѣта до вечерѣта, нъ, или колѣсѣтъта мѣ е неизцѣлима, или корьстолубіето на сѣдлаповитѣ питомцы стараеса да продѣлажи вѣрѣмето за умноженіето привѣтъ-кѣтъ-той не оздравѣва. Горкѣтъ страдалецъ не намира ношѣ отьдѣхновеніе, а денѣтъ не достава никакво развлеченіе. Ни дрѣзіетѣ, ни игритѣ, ни забавитѣ-нищю не весели уншлото сѣраце! Вкѣсни дѣтіа, добри чѣждѣстранни напитки

търнатиса прѣдъ него отъ посѣтителитѣ неговыи и сичкитѣ са весели, сичкитѣ доволни: Единъ само господарьатъ въ нищо не намира радостъ; сичко мѣ е омръзнало! Въ при сичко тѣа, той прои сичкитѣ си познайнищъ да не лишаватъ къщитѣ мѣ отъ посѣщеніа; наедно съ нихъ той са старае да оживи притѣжнѣшатъ въкъ съ и стата пища, съ иститѣ напитки, съ надежда дано съ нѣщо различе себеси и подкрѣпи слабостѣта си и удобри умнѣтето; въ сичкитѣ мѣ стараніа сѣ неоспѣшни.

„Дръже, веднажъ ми казна той: животнѣта ми стана въ тѣгло. Ако бѣхъ ималъ по малко богатство, въ по вѣче спокойствіе въ сърдцето, тогава може да каже, щѣ да остане здаріето ми, най драгоцѣнното нѣщо отъ сичкитѣ докрини на животнѣта „

сѣдѣва.

ДОЛЖНОСТЪ ЗІ ОТВѢТСТВО.

Въстество (природа) положи червѣсти содержаніа и свойства междъ чѣстивительни сѣществованіа и междъ сфера земли, коа ражда сички тѣа, сирѣчь коздуха, кой ги окръжава (окиколюва) отъ секаде, сваніе, кое ги осѣщава и согрѣва. Тѣхна сила и тѣхно здравіе состои и зависи отъ основа мѣсто, кое ги ражда и издава: когато се обаче преносатъ тѣа сѣществованіа отъ кліма на кліма и прѣходатъ въ мѣста различни, честъ изсахнѣватъ, или оставатъ неплодни и неполезни. Животни като сасе родили въ тепло мѣсто и атмосфера, и като прѣходатъ въ студено, изгѣдватъ веднага свой веселъ животъ, и показватъ сирѣчь тѣхно забавно движеніе и слабоходѣнѣ виждатсе да желатъ свое перко обитаніе и живѣанѣ. Наслажденѣта, като оставатъ своесн мѣсто, въ кое проникнаха природнъ и пораснаха, изнемошѣватъ, изгѣдватъ свой веселъ видъ, и виждатсе така, както да въздушатъ некакво и да скѣрватъ, защото изгѣвиха онаа земля що ги роди и издаде.

Така и челоуѣкъ ако и да променюва сосъ по голема леснина онаа земля въ коа се е родилъ, совсемъ то покоравсе и той въ това кліаніе, сир. страда и той така каквото прѣсажденѣта. Не е възможно да забонари сосъ своя вътрѣшна дѣшевна любовь онаа областъ, въ коа премина свой дѣтскій жи-

вотъ. Мечтаніе и сещанѣ соединана въ дѣша мѣ чрезъ нѣкой колшекнѣш и привлачительнѣш вѣзель, неговы мысли и понатіа, неговы страсти и стараніа, неговы первожитни чѣствованіа сосъ онѣа мѣста, кои ги произнедоха, или са тѣхни свидѣтели (шанте); това сещанѣ (мечта) скѣрзѣна ги чѣврѣстѣш, и праи ги така, както едно тѣло заедно да возраснѣватъ.

Секій отъ насъ мечтаеи помни онаа различни страны, гдѣто играше въ дѣтинскій возрастъ; онаа перны предметы природны и хѣдожественны, сир. сички онѣа неща кои въ перный возрастъ сосъ удивленіе и чѣденѣ виде и чѣ; онаа церква, въ коа перный пѣтъ поклониса Господъ своемъ и Богъ; онѣа цѣтѣтега, онаа дѣбраны. онѣа полета, кои станаха предметы за неговы размышленіа, сир. кои го побѣдиха да се смышлана и да распознава вѣло отъ черно; онаа расходи и весели зрѣніа, онѣа перви чѣствованіаи осѣщеніа и скорбни и радостни. Така прочее любовь за отечество е чѣствованіе и осѣщеніе не само общо, но природно; той обаче союзъ (вѣзель) е самодстремителенъ, и природенъ слѣчай и движеніе. Щеше обаче да е совсемъ непристойно и неприлично, ако да наименѣваме това впростѣ истина любовь за отечество.

Истинна любовь за отечество не е простъ слѣчай; таа е услѣжлива, сирѣчь длѣжни сме и; требѣна да е весьма некорыстолюбива и весьма чиста. Истинна любовь за отечество е онѣи общій законъ добродѣтельный кой е приспособленъ въ онаа сфера въ коа сме се родили. Истинный отечестволюбецъ раднасе за благополчїе отечественно, и скорбисе за нещастїе какво и да бышло що иматъ негоки соотечественнищъ, трѣдиса благодарнѣш за благополчїе народно и отечественно, и, когато е нѣжна, потреба презира своя особна польза за общо добро.

Можатъ обаче нѣкои да речатъ че тѣврде малцшна челоуѣкъ са довольнѣш благополчїни и пристойнѣш што да можатъ да помагатъ на общо благополчїе отечественно. За това намѣреніе не е довольно да е нѣкой оаѣшевленъ (надышанъ) самшотъ любовь отечественна; требѣва да е украшенъ сосъ дарбы умны, кои небо въ мнозина не дѣрѣва; требѣва да е въ степѣнь

Благополучна, или въ степень высочайша, чрезъ кои да може да стане полезенъ во своеси Отечество. Какви прочее слѣдванѣта едно жительство приобщеніе може да очекѣва отъ оногова гражданина преепроста, кой не може да мѣ направити нѣкое добро?

Вистиннѣ, братіе мои, ако кеше истинно, че не е друго по мѣчно, нито по рѣдко така каквото е мѣчно да може нѣкой да покаже дѣломъ че овѣла своеси Отечество; ако е истинно, че големѣ и богати, тѣ са почти самѣи, кои иматъ това преимущество, на секій часъ тѣхна степенъ и достоинство щеха да са достопохваляни, ако ги употребляваха достойно и во своеси Отечество полезни; предъ сички други неща да има правда секій да желае за богатства и почести, и по больша часть отъ она што са смертни, праведни щеше да пожелаеи да прикани божіе Промышленіе; защото са лишени, сиръ защото неиматъ богатство и достоинство та да сторатъ добро во своеси Отечество; прелашаватсе окаче! Она што е найпрехвальна добродѣтель не е преимущество изключительно. Всеи вредъ можеме да а правиме. Каква и да е различна степенъ що имаме споредъ сила наша и споредъ преимущества наши, секій отъ насъ може да послѣжи и да се покаже полезенъ во своеси Отечество; каквъ и да са наши слѣжки и званія, не се намѣрѣва ни една слѣжка коа да не е полезна на присвѣненіе и на Отечество, когато имаме пристойна любовъ за него, и когато имаме благочѣстивіе за негово добро, и желаеме за него.

Почтенни и честолюбивии художественници (занаятчи), кагато работатъ и свѣршаватъ своеси слѣжка и своеси дѣло, и кагато се тѣдатъ за да се прехранюватъ и да придобыватъ состояніе и иманѣ средственно и праведно, ако смыслатъ и за онаа польза и добро отъ кое се пользѣва тѣхно жительство и тѣхно Отечество, и ако смыслатъ за онахъ пріятности, кои други тѣхни соотечественници придобыватъ отъ тѣхны тѣдове и работы, тѣа тогава обшчатъ отистина своеси Отечество и спомогатъ мѣ за секакво добро.

Различни търговци, кои са се принудили да преносатъ отъ градъ на градъ, и отъ народъ въ народъ, происходы природни, сиръ она неща што происходатъ отъ тѣхни мѣста и отъ тѣхни художества и работы, и

свързватъ черквѣстѣ сички народы земни; когато смышлаватъ сичко нещо за своеси частіе, ако се занимаватъ да умножаватъ и народни богатства, и да спомогатъ на своеси отечественны нѣжды и недостатѣщ, ставатъ подобни и приспособени полезни на отечественно жительство така, каквото военни, каквото земледѣлецъ (орачъ), каквото художникъ и пр. Тѣа са истинни граждане, и полезни чеда на своеси Отечество.

Человѣци секакви, кои са поставени на нѣколъ общенародна слѣжка, и на нѣколъ мали граждански достоинства, ако чѣствуватъ, сиръ ако иматъ совѣсть добра и благобно смышленіе сиръ ако се смыслатъ добрѣ че найповече може да са тѣа потребни за отечественно добро, и ако содѣйствуватъ и правятъ са топла ревностъ снова што може да стане полезно отъ тѣхна страна и отъ тѣхно усердно настояніе, и отъ тѣхна слѣжка, тѣа са истинни пріатели на своеси Отечество.

Майки Хрїстіанки и благоразумны, както иматъ упованіе и надатсе да отдадатъ некогаши во своеси жительство и во своеси Отечество доврш граждане, найнапрешъ отъ сичко друго проглеждатъ и радатъ за добро и благоправно воспитаніе да дадатъ на своеси чеда: наставляватъ ги въ работѣ, въ тѣдѣ, въ постоянство, въ послушаніе, въ радѣніе за секакво добро, а наипаче за ученіе, тѣа тогава майки обшчатъ точно своеси Отечество, и слѣдватъ мѣ върши.

Свѣщенни чинѣ, кой е достопочтенни лица и членове свѣтшъ Хрїстовѣа церкви, освенъ онаа слѣжка што содѣйствуватъ и совершаватъ во свѣтѣ свѣтилище (во св. олтарь), ако пожертвуватъ не самш снова время кое имъ се слѣчи, но и снова кое имъ е нѣжно, и содѣйствуватъ за облегчѣніе и споможеніе сиромашко; ако посѣщаватъ сиромасы и нѣжны въ тѣхни скорбни обитанія и сѣдалища; ако ги попытѣватъ съ съблагостина душевна за тѣхны нѣжды; ако подѣчатъ, че джоджанѣ (мата) и ананонѣ и куминонѣ не са найнѣжны и най неотвѣжны должности въроисповѣдны, но върочиста и нескверна (неразнаелена) предъ Бога е таа: да помилѣватъ человекѣа въ неговы нѣжды; да посѣщаватъ сирѣчѣта и вдовицы въ тѣхны скорби и въ тѣхни утѣшенія; да чѣватъ азъкаси отъ благовѣстїе, сиръ да не говорятъ гнѣсны и срамны рѣчи; да отѣбгнѣватъ и да се чѣватъ отъ секакви

неправда; да иматъ чиста совѣсть и добромыслие; да чвѣтѣ себеси чисты отъ секакво оговарованіе и оклеветаніе. Отъ секаквалжа, бѣтъ секаквалжестъ; ако подтвърждаватъ въ таквша истинш своиш снѣщенш должності; ако подкрѣплаватъ и съ доброе совѣтованіе наставляватъ своиш соотечественницы во ученіе и ума просвѣщеніе, нека са признвѣстни и твърде добръ увѣренни, защо помагатъ точнш на своиш Отечество, и защо го обвѣчатъ приспособнш и точнш; Отечество имъ е преблагодарно; когато тѣ праватъ и своиш снѣщенш должности исполнаватъ ги точнш и помагатъ на вѣднш. и предваруватъ да не ставатъ погрѣшности, и наставляватъ секого на пѣть добродѣтельный.

Вообщіе секій мъжъ, жена Отецъ, сынъ, господарь, слѣга, вси казнамъ онѣа кои даватъ на други примѣръ (юрнекъ) благочиннш и благонаравнш, и праватъ секо докро оноа що имъ доважда отъ рѣка и можатъ, нека са увѣренни, че въ тѣхнш добродѣтели има покой (раханъ) общоє благополучіе. Чрезъ тѣа добродѣтели дѣйствіа и работш сохрѣнаватъ и учивна крѣпость и здравіе, кои са предпочтени вообщіе на сички жители отъ сичко друго нещо. Любовъ за Отечество като е вкоренена на сички жители приспособнш прави да е жива и несела онаа окласть (епархія) въ кои сѣдатъ така, каквото онш огонь шѣ е скрѣтъ во утрош земли, оживлава и украшава поврхность земли. Безъ любовь нищо совѣршенно не става.

ЯРЯВИНЪ ЦАРЬ И ОТИХОТВОРЕЦЪ.

Отранно нѣкое и хитро повѣствование за едного цара, кой не даваше на стихотворцу онаа щедрости (бакшише); кои споредъ обшкновение старо имаха оправданіе вси почти стихотворцу да приматъ. Той царь имаше преимуществовно дарованіе да помни пѣснь, коа еднашъ тамъ чбеше; и еднш непобѣдима Мамелѣкъ можеше да отговори еднш пѣснь, като а чбеше двапати, а еднш царска слѣжанка, като а чбеше припати. Когато прочее дохождаше нѣкой стихотворецъ да изговори нѣкоа похвальна пѣснь, царь мѣ се обѣщаваше че, ако са первообразни и первоочинени стихове, ще мѣ даде толькѣва злато, колькото тажи онаа хартия, на коа са написани. Той обаче стихотворецъ

кой беше сочинилъ первш и новш стихове, склони съсъ сичко дерзновение и изрече предъ цара пѣснь. “Не е нова; отвѣсти царь: зашто предъ многу время азъ а знамъ.” И веднага а изговори и той така каквото се изрече отъ стихотворца; а по това послѣ притѣри и рече: “Ето; и той Мамелѣкъ а помни.” и заповѣда веднага да а каже и онш Мамелѣкъ, кой, като а чб еднш отъ стихотворца и еднш отъ цара, отговори а и той точнш и непремѣннш. слѣдственнш казваше той царь на стихотворца; “имамъ и слѣжанка, коа знае таа пѣснь;” и отистина она беше скрѣта задъ занѣсш (пердѣта); и чб таа пѣснь трипати, и за това а изговори непремѣннш; тогава онш вѣднш стихотворецъ остана какъ помръзналъ и върнасе во своаши съсъ празднш рѣцѣ. славнш же стихотворецъ Влѣ-Йсмай, като чб това що стана, и като имаше вѣсть за това царско хитроизломшленіе, а рѣшиш да направи хитрость на противъ цара; сочини прочее еднш пѣснь отъ наймачнш рѣчи, и за да го непозналъ облекѣ така както еднш Бѣдинъ; и покрѣ лицевш, самш на очи, споредъ обшкновение Ярабско пѣстыножилельско. Непознавъ, отиде въ палаты царски, и като зема позволеніе, влезна и поздрави цара, кой мѣ отговори: “отъ гдѣ си, о брате Ярабійскій, и какво желашъ?,” стихотворецъ Влѣ-Йсмай отвѣсти: “Всочайшій, да возвеличитъ сила Царска! Язъ самъ стихотворецъ отъ еди коеси племя и колена и сочинихъ пѣснь за похвала Госдара нашѣгш Сѣлтана.” О брате Ярабійскій, рече Царь, знаешъ ли наше согласіе? “Не знамъ;” отвѣсти стихотворецъ; “какво е. о царю вѣчинш?,” отвѣсти царь: “то е; ако твоа пѣснь е истина отъ тебе сочинена, даваме ти толькѣва злато, колькѣто тажи онаа на кое е написана; а ако ли не, нищо не даваме.” “Какво;” отговори Влѣ-Йсмай; “да усвовамъ азъ чѣжди неща, а най повече като познавамъ челжа предъ цара е най укорно дѣланіе! Но согласенъ самъ на тоа зговорѣ, о Госдарю нашъ Сѣлтане.” Изговори прочее своеси стихотвореніе. Царь като беше смѣщенъ и като не разбра и не позна нищо, намигна (направи знаменіе) на Мамелѣка.—Но нито той помнеше нѣком рѣчь отъ онаа що изговори стихотворецъ Влѣ-Йсмай; привикна и слѣжанкаши, но нито она

може нещо да рече. Царь тогава рече: "О брата Ярабскій, истина изговори; това сочиненіе, безъ всяко сомнѣніе, твое е; никога понапреша не самъ го чдлѣ; донеси прочее основа, на кое си го написалъ, и ще ти дадемъ толькова злато, колькѣто тежитъ, каквото ти се и овѣщахмѣ.", "Правишъ ми добро.", рече тогава онши стихотворецъ. "Да пратишъ едного слѣга твой да го вдигне.", "Що да вдигне?", попыта царь; "не-машъ ли го на хартіа въ твоѣхъ пазѣхъ?" — "не, Госдарию нашъ съатанѣ.", отговори стихотворецъ; "защото като го сочинявахъ, не могахъ да намѣримъ хартіа нито дрѣго нещо освенъ една мраморна плочица, коѣ ми е остала отъ бащами; за това прочее на нея начертахъ мое стихотвореніе; донесохъ ѿ и намѣриваше долъ у твой палатскій дворъ.", Тамъ плочицѣ беше ѿ обвилъ, и беше ѿ натоварилъ на единъ велблюдъ (де-ле), та ѿ беше донелъ, както дойде. Царь обаче да исполни и да свърши свое овѣщаніе, принудилъ да изчерпе сичка своя хазна; и за да не става веке таква хитрость наиротивъ мѣ, плащаше и даваше точнѣ основа що беше навъкновено отъ сички царіе.

Петръбургъ, на 16-ый 1811, като да се ожени Нейно Высочество Царско Великаѣ Княгинѣ Ольгѣ, Негово Величествѣ Императоръ проповѣда слѣдѣвателное обавленіе:

„Мы, Николай первый и пр. и пр. и пр. На сички нашы вѣрніи покорнищы вѣст-но твориме:

„Съ благословеніемъ Господа Бога, егже благодать есть на насъ, бракосочетаніе нашѣ дщери любезныѣ, великіѣ Княгини Ольги Николаевны, со съ Кназѣ царскаго Виртембергскаго, торжествоваше споредъ правна и законъ нашѣ церкви Православныѣ. въ первый 1811, день въ кой се празндва рожденіе моеѣ съпрѣги превозлюбленныѣ. Нейно Величествѣ Императрица Александра Федоровна, и чрезъ нашеѣ бракосочетаніа двадесать и девятолѣтнаѣ. Като воспоменѣваме пакъ, въ това торжествованіе, и молимесе со съ совершенна довѣренность, за защищеніе прекрѣпкое отъ Царѣ Царей на наша дщера прелюбезнаѣ и на нениѣ съпрѣжникъ, приканюваме нашы вѣрны покорнищы за да соединатъ тѣхны слѣжебни мо-

леніа со съ Наши, за да призовеме Всесильнаго да подарѣва благополѣчно постоаніе на новы младенцы, толькова прелюбезны въ наше сердце.

Издано въ Петерховъ, 16-ый день мѣсца 1811, лѣто Господне 1846-е, и на наше царствование 28-го дное.

(Подписанъ Николай).

Дѣланіе брачное.

Единъ вѣстникъ описѣва го така: Слѣжба брачна беше великолѣпнѣйша, коѣ се свърши въ палата Петерховска вонъ отъ Петръбургъ во дворна церква, гдѣто беше сичко самодержеко семейство, содржено отъ дванадесать почти чиновначальства: чиновначальство свѣщеннаѣхъ собора, прислужнищы, чиновначальнищы, верховни граждани и воини, сички Госпожы Дворны и пр. и пр. Младенчески прѣстенѣ веѣхъ донесени на едно златно церковное блюдо (дискѣ) и положени съ него на свѣтш престола. Высокопреосвѣщеннѣйшій Митрополитъ зема отъ рѣцѣ сродниковъ младенчески прѣстенѣ, и тѣри ги на прѣсты младенчески; и послѣ отъ това Нейно Величество самодержица приближисе и промѣни ги; онши що беше на рѣка дщери своеѣ тѣри го на рѣка зѣта своеѣ, а онши прѣстенѣ що беше на рѣка негова тѣри го на рѣка дщери своеѣ; въ та мнѣта изгърмеѣ 31 големы пѣшки (топове), а младженцы като чѣлѣваха рѣка на самодержица и на самодержица, стоеѣхѣ близъ единъ при дрѣгъ.

Послѣ отъ това свѣщеннодѣйствиѣ Первосвѣщеннищы и Клирищы пѣхаѣ словословіе; и като се молѣше Архідиаконъ за здравіе и долгоденствіе великопочтеннаѣхъ самодержскаѣхъ семейства, изгърмеѣ дрѣги 31 големы пѣшки.

Въ сичкій томъ день звѣнчеѣ отъ сичкиѣ церкви колоколи (камбаны, звонцы), и онши вечеръ озарисѣ и вѣщеше въ Петръбургъ и въ градъ Петерховъ, гдѣто во единъ големъ чертогъ палатскій стана и хоро.

(Ямаліа чис. 391.)

Почести отъ самодержица Россійскаѣ на прислужнищы Оттомански.

„Сначала 1811 мѣсца сего года като

се совершиха таможніи (гюмрѣчкіи) соглашенія между Россійско и Тѣрско начальство, негово превосходство Госп. Титофъ, посланникъ Россійскій при Оттоманска Порты заедно съзъ гички свои первѣйшіи сослужничу отиде на Воспорскій домъ егѡ превоходства Решитъ паша, гдѣто, предъ мнозина прислужничу Оттоманскія Порты направиша споредъ обычай промѣненія писмени, сир. подписахасе и едни и дрѣги за увѣреніе. „

(Слѣдственнѡ описаемъ тѣа таможни соглашенія)

„ За това таможное соглашеніе Н. В. самодержецъ Россійскій испрати въ К. градъ на посланникаси Тетофа и заповѣда мѡ да подарѣва отъ страна І осѣдара своего на Н. П. Решитъ-паша, великій крестъ чина Бѣлагѡ Орла; на Н. П. Али-Ефентіа, великій крестъ чина сватагѡ Станислава; на П. Фѣадъ-Ефентіа, крестъ сватша Яннѡ б-гѡ рада съзъ адамантъ; на Н. П. Тахиръ-вей Перво-таможника Державнаго, и на Ш. Мѣмтасъ-Ефентіа, по единазъ пазѣхнѡй шикъ (кѣтійца), описанъ съзъ образъ самодержскій и съзъ адамантъ украсенъ. „

(Имал. листъ 389.)

Странствованіе Мехметъ-Али-пашово въ К. градъ.

На 7-ый Іѡліа пристигна въ К. градъ негово Высочество великодмнѡй Мехметъ-Али-паша, Вгупетскій. Вачо преминѣваше предъ Вузантъ (Вски сарай) съзъ пароплѣваси, испѣшкаха отъ него 21 големѡ иѣшки (топове), за поздравленіе едѣтаново. Я едина царска Крѣвета що кеше въ тамошній пристанъ (лиманъ) отвѣсти мѡ съзъ 19 иѣшканѣта, за поздравленіе пашово. Слѣдъ това пароплѣвъ пашовъ пристигна предъ Бешикъ-ташъ и тамѡ пристана. Послѣ отъ малкъ нѣкои минутъ пристигна единазъ чиновникъ палатскій съ лотка и качисе въ пароплѣвъ пашовъ, за да го поздрави и да го содрѣжи на сѣхо. Излезнаха на сѣхо и отидоха въ домъ Риза-пашовъ, кой мѡ беше нарочнѡ уготовленъ, и кой се намира близъ при Бешикъ-ташкій сарай. Послѣ отъ мало нѣкое время, Н. Высоч. като си почина поспѣшиса (привѣрза) да иде въ царскій сарай, за да се поклони на Н. В. едѣтана, содрѣженъ въ това первое приключеніе самѡ

съзъ Пр. Маслѣмъ-вейа. Я нег. Величъ благоизволи да прима тогова старѡго чиновначальника самодержскаго съзъ осовно и големо чѣвствованіе любимо, и да мѡ покаже свое царское благобгожденіе за негово присѣтственное пришествіе.

Въ това первое пришествіе и разговаранѣ, освень Пр. Маслѣмъ-вейа, никей дрѣгій не беше. На утрешній день, на 8-ый Іѡліа, поспѣшисхасе. Великій Везиринъ, Шехъ-исламинъ, прислужничу царскій, и прочіи верховни чиновничу Высокія Порты да идатъ при Вгупетскаго Госѣдара и да го поздраватъ. нег. Высоч. на 9-ый сѣцагѡ отиде на Высока Порты да въздаде пристойни поздравленія. Прехожданѣ негово и прѣимство станаха съзъ големо препровожденіе и славнѡй обрадъ.

Въ лѣствица Бахче-капійска бѣхасе наредили единазъ радъ починни воини съзъ мѣзически органы, искѣснопѣйнѡ. Вонъ отъ Высока Порты стоеха наредени воини повече отъ двесте, кои, като се приближи Вгупетскій сатрапинъ, представиха орѣжіаси, и мѣзика отглашаваше. И веднага като влезна Н. Высочество, Великій Везиринъ излезна изъ обитальницаси посрецина Вгупетскаго Госѣдара предъ врата обитальницѡ и вовѣде го заедно съзъ неговѡи чиновничу.

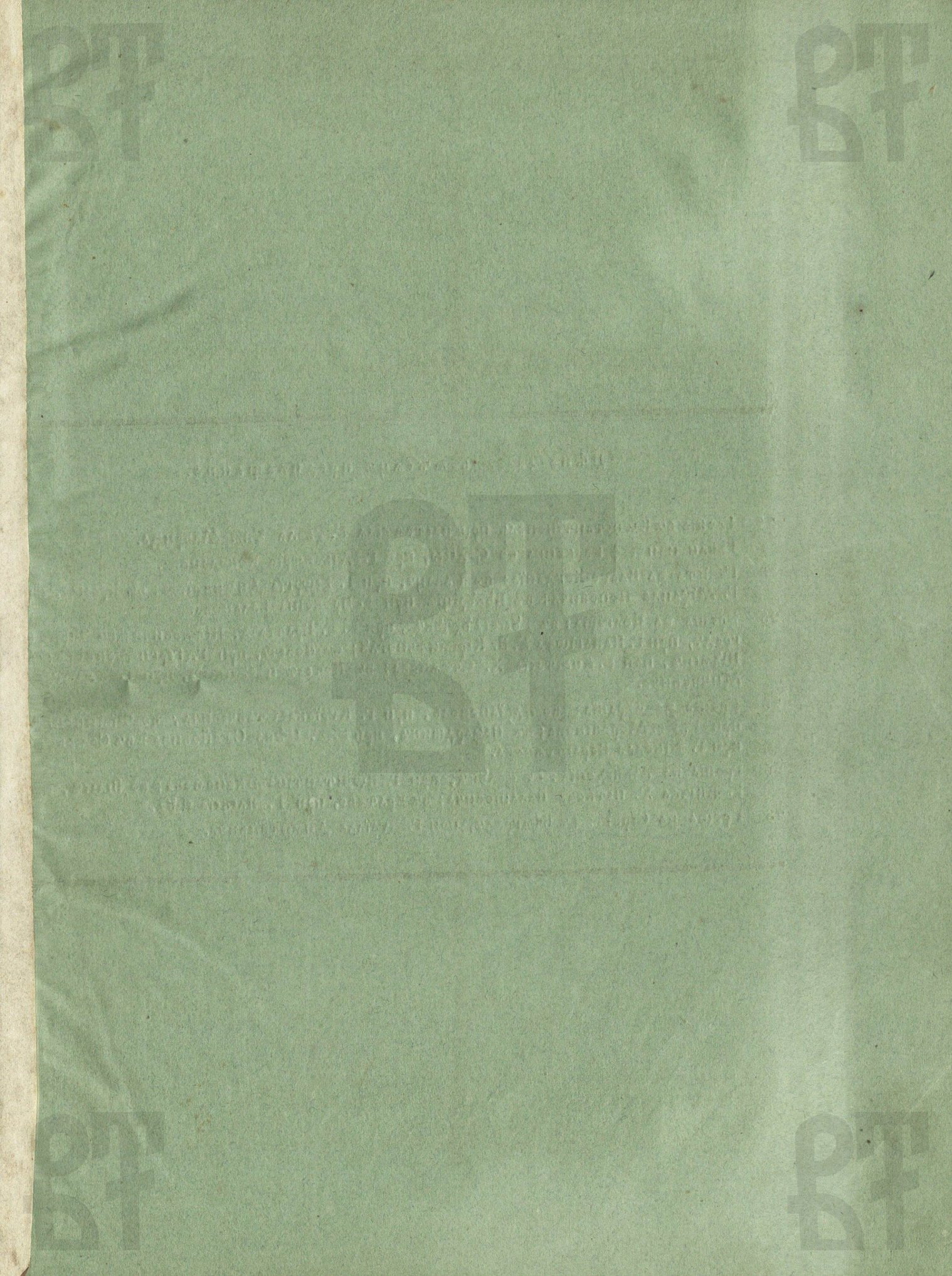
Послѣ отъ тѣхни привѣтливи поздравленія, Вгупетскій сатрапинъ отиде на Мавселіонъ (вробъ) едѣтанъ-Махѡдовъ, содрѣженъ съзъ радъ войнскій, и множество людей.

слѣдѣва.

Оглавленіе.

Ісократово совѣтованіе, 81. Бѣресъ въ Росіа, 83. Привѣтливость Грѣческа, Похвала за едѣтана, 85. совѣтъ за училищно постановленіе, Риза паша, Долговѣчность, 86. скородѡшцѡ, Бѣссе, Парѣжане, 87. Іллурицѡ, Сѡкѣванъ Явѣстѣ, 88. Рете, смирна, 89. Богатство и слава, 91. Должность за Отечество, 92. Иракинъ царь и стихотворецъ, 94. Сѣвѣленіе Императорово за красочетаніе, Дѣтаніе врачное, Почестъ отъ самодержца Рос. на Оттомански прислужничу, 95. странствованіе Мехметъ-Али-пашово въ К. градъ, 96.

☞ Напечатана на Явѣста 6-ый.

Цѣна за 12-ть мѣсцѣвъ предплащанна.

- 24 Гроша въ Константинополь при настоателя Г. Ралла Хпз. Маврида.
- 7 Рѣбли или $1 \frac{2}{3}$ Карбонка во Одесса, при Г. Димитріа Кокланова.
- 3 Рѣбета за Влахо-Богданія: въ Галацъ, при Г. Гергѣя Димитріева; въ Браила, при Г. Міхала Поповича; въ Бѣкдрецъ, при Г. Прокопіа Баланова.
- 25 Гроша за Болгарія: въ Рѣсе (Рѣхчѣкъ), при Г. Г. Братіа Х. Петковичи; въ Терновъ градъ, при Г. Панагішта Х. Н. Керемитчиогла; въ Довечъ, при Г. Герги Донкова; въ Шѣменъ, при Г. Анастасіа Х. Стоанова; въ Хотель и Сливенъ, при Г. Х. Міхала Минчовича.
- 25 Гроша за Фракія: во Адрианополь, при Г. Куріака Ставчевича; во Філіппополь, при Г. Гв. Мѣрзевенсва; въ Пазарджикъ, при Г. Х. Цѣна Стойовича; въ Самоковъ, при Г. Ніколаа Варастоанова.
- 25 Гроша за Македонія: въ Солѣнъ, при Г. Константина Бкономона; во Велегъ, при Г. Ангела Х. Петкова Палашовича; въ Кратово, при Г. Алексіа Фѣд.
- 25 Гроша за Сербія: въ Вѣаградъ, при Г. Куріала Димитріевича.
-